

Скривена историја четрдесетог стиха — број деветнаест

Drugo jao — šesti deo

Jeff Pippenger
2026-07-20

Књиге Данила и Откривења допуњују једна другу, што значи да се заједно усавршавају.

„У Откривењу се сусрећу и завршавају све књиге Библије. Овде је допуна књиге пророка Данила.“ Апостолска дела, 585.

Царства библијског пророштва треба да буду у средишту пажње ученика пророштва, јер је управо ту првенствено изложена спољашња историја последњих дана.

„Много је боље да се, у светлости Божје речи, науче узроци који управљају успоном и падом царстава. Нека млади проучавају ове записе и нека виде како је истински напредак народа био нераздвојиво повезан са прихватањем божанских начела. Нека проучавају историју великих реформаторских покрета и нека виде како су ова начела, премда презирана и омражена, а њихови заступници одвођени у тамницу и на губилиште, управо кроз те жртве тријумфовала.“ Вaspитање, 238.

Svete istorije, bilo da je reč o „velikim reformnim pokretima“ ili o „usponu i padu carstava“, u Božjoj Reči predstavljaju pitanje života ili smrti. Pavle je u Drugoj poslanici Solunjanima, u drugom poglavlju, zabeležio da oni koji ne ljube istinu, te potom primaju silnu zabludu, to čine zato što su izabrali da odbace poruku koju je Pavle u tom odlomku označio. Taj odlomak pokazuje odnos paganskog Rima prema papskom Rimu, što je takođe odnos Pergama i Tijatire, a isto tako i odnos gvožđa i gline, kao i odnos zmaja prema zveri. Uspon papskog Rima, predstavljen Tijatir om, i pad paganskog Rima, predstavljen Pergamom, istina je koju mrze oni koji primaju silnu zabludu.

У милеритској историји, спор између милерита и протестаната, који је доспео на пионирску карту из 1843. године, тицао се тога која је историјска сила у четрнаестом стиху једанаесте главе Књиге пророка Данила представљена као „насилници између твога народа“. Да ли су ти насилници били уздизање паганског Рима, како су милерити тврдили, или пад Селеукида, како су протестанти сматрали?

„Сваком народу који је ступио на позорницу збивања било је допуштено да заузме своје место на земљи, да би се видело хоће ли испунити намеру ‘Стражара и Светога’.

Пророштво је пратило успон и пад великих светских царстава — Вавилона, Медо-Персије, Грчке и Рима. Са сваким од њих, као и са народима мање моћи, историја се понављала. Сваки је имао свој период кушње, сваки је подбацио, његова слава је избледела, његова моћ ишчезла, а његово место заузео је други....“

„Из успона и пада народа, како је то јасно показано на страницама Светога Писма, треба да науче колико је безвредна пука спољашња и световна слава. Вавилон, са свом својом моћи и својом величанственошћу, какву наш свет од тада више никада није видео, — моћи и величанственошћу које су људима онога времена изгледале тако постојане и трајне, — како је потпуно ишчезао! Као ‘цвет травни’ пропао је. Тако пропада све што нема Бога за свој темељ. Само оно што је повезано с Његовом намером и што изражава Његов карактер може опстати. Његова начела су једино постојане ствари које наш свет познаје.“ Education, 177, 184.

Библијска историја јесте виђење за које је Соломон рекао да, када га нема, народ пропада. Милерити су препознали и објавили сто педесет година представљених као „пет месеци“ у деветом поглављу Откривења, у петом и десетом стиху, али нису дубоко проникли у историју представљену у деветом поглављу Откривења. Они су исправно идентификовали пет месеци из десетог стиха, али су очигледно сматрали да, пошто и пети и десети стих садрже израз „пет месеци“, он једноставно представља нагласак на пророчанству о мучењу приказаном у оба стиха. Сада се лако може показати да, када пети стих представља „пет месеци“, он представља сто педесет година које су започеле Мухамедовом смрћу 632. године, а завршиле се 782. године понижењем царице Ирине Византијског, односно Источног римског царства.

Пионири су били у праву у својој примени десетог стиха на битку код Никомедије 27. јула 1299. године као почетак сто педесет година које су се завршиле понижењем последњег Константина који је владао у Цариграду 27. јула 1449. године. Ред по ред, раздобље од сто педесет година идентификује светски ислам, представљен и првим јадом ислама Арабије и другим јадом ислама Турске. Ислам који је понизио и цара и царицу заједно идентификује светски ислам који осваја царство састављено од жене, представљене Ирином, и човека, представљеног последњим Константином.

У сто педесет година које се завршавају понижењем Ирине, ислам Арабије преузима контролу над подручјем, односно територијом Византије, остављајући Ирину у тако пониженом положају да је била приморана да плаћа данак током три године, поред других намета. Када је дошло до понижења Константина Последњег, то је означило почетак четворогодишњег периода који се завршава опсадом и свргавањем престонице источног Рима. У оба случаја то је био ислам: арапски ислам за Ирину и турски ислам за Константина Последњег. У последњим данима, светски ислам, представљен двојицом сведока — арапским и турским исламом — изложеним у првој и другој невољи, најпре ће заузети територију, а потом и престоницу. Политички ентитет последњих дана, представљен Константином источног Рима, симболички је венчан са верским ентитетом последњих дана, представљеним Ирином источног Рима. Изразе политички и верски ентитет употребљавам да бих указао на то да се симбол иконе звери најпре јавља у Сједињеним Државама, а затим у свету. Икона звери јесте симболички брак Константина и Ирине, који су обоје понижени губитком своје територије и престонице од ислама.

Њихов брак се препознаје усклађивањем ове две историје, а био је предочен браком између Констанције и Лицинија 313. године, када је ступио на снагу Милански едикт, и када се завршила симболичка црква Смирне, а отпочела симболичка црква Пергама. Они које Павле означава као оне који примају силу заблуде одбијају да виде Павлову опомену која укључује отпад, пре него што се открије човек греха. Тај отпад се одиграва у историји Пергама, а човек греха био је откривен 538. године, када је отпочела црква Тијатире.

Нека вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибли; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање; тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. 2. Солуњанима 2:3, 4.

Историја источног Рима пружа два сведока пророчкој истини која је такође представљена у симболичком односу источног Рима према западном Риму. У том односу, западни Рим је црква, а источни Рим је држава. Рим је спој цркве и државе, представљен као гвожђе и глина у другој глави Књиге пророка Данила.

Разлог због којег се може уверљиво увидети да у последњим данима ислам широм света устаје против силе представљене као спој цркве и државе, узимајући њену територију и престоницу, потврђују још два друга сведочанства из свете историје деветог поглавља Откривења. Осман је освојио територију Никомидије 27. јула 1299. године, а затим је две године касније, 1301. године, освојио територију Никеје. Његов син је 1331. године освојио престони град Никеју, а исти син је освојио престони град Никомидију после четворогодишње опсаде која се завршила 1337. године. Пионири су забележили 27. јул 1299. године у вези са Османом, али никада нису сагледали следећу битку, битку за Никеју, као историјски други корак у успостављању Османског царства. Двадесет седми јул 1299. године био је први корак од неколико корака ка достизању закона о недељи. Прва два корака турског ислама означила су почетак једног пророчанства које се окончало 1449. године, затим поново 1840. године, потом поново 11. септембра и потом поново 31. децембра 2023. године.

Први од та два корака означио је не само почетак сто педесет година, него је такође означио и почетак тридесет осам година. Отпочео је тиме што је Осман заузео територију Никомидије, а завршио се тридесет осам година касније када је Османов син заузео престони град Никомидију на крају четворогодишње опсаде 1337. године. Број тридесет осам представља „уздицање“, а почетни корак Османовог заузимања територије означио је уздицање турског ислама. У том првом кораку од тридесет осам година, „четворогодишња“ опсада означава закључак. На последњем кораку сто педесет година понижење се наноси, а четири године касније, 1453. године, заузет је престони град источног Рима.

Било да су то били Османски Турци 1453. године, или Османов син који је заузео и Никомидију 1337. и Никеју 1331. године, у сва три случаја сваки главни град је у неком тренутку историје служио као престоница источног Рима. Све три линије указују на освајање источног Рима. Свака од те три линије показује да је ислам најпре освојио

територију, а потом и престоницу источног Рима. Име све три престонице исто је као и име територије. Свака од те три линије има јасно разлучиве историјске личности алфе и омеге. Док указује на однос цркве и државе кроз понижење и цара и царице од стране ислама, пророчко понижење повезује њихове линије са западним Римом, који је такође био понижен од Константина Великог када је 330. године изабрао Константинопољ уместо града Рима. Коначно понижење западног Рима дошло је 476. године са последњим царем, и од тада је наставио да нагло пропада.

Западни Рим у односу на источни Рим био је црква; исток је био држава. Понижење на почетку, 330. године, затим понижење 476. године, потом 782. године, а онда поново 1449. године. Низ понижења који почиње поделом једног царства, праћен 476. године понижењем губитка цара, а тиме и царства, да би потом ислам донео понижење најпре територији истока 782. године, а затим престоници истока 1453. године.

Ислам библијског пророштва износи на видело линију и источног и западног Рима, а светлост коју ислам данас производи у сагласности је са темељном светлошћу о исламу коју су имали милеритски пионири, али је далеко превазилази. Време испитивања које је започело 2024. године питањем ко су „разбојници твога народа који утврђују виђење“ било је алфа периода испитивања, а сада, на крају периода испитивања, светлост из теме ислама у деветом поглављу Откривења додаје сведоке западног и источног Рима који никада нису били разматрани све до ових садашњих последњих дана.

Пророчке линије ислама, представљене у деветом до једанаестом поглављу, обједињују линије историје смештене у стиховима десет до шеснаест Данила једанаест тиме што пружају сведочанства која се повезују са линијама које су већ разматране у овим чланцима. Али унутар пророчке илустрације уздизања ислама налази се и успон покрета милерита, као и покрета сто четрдесет и четири хиљаде. Два четворогодишња раздобља, чврсто смештена унутар временских пророчанстава Откривења девет и као њихов саставни део, пружају сведочанство о четири године од 1840. до 1844. године. Године 1844. пророчног времена више нема, те се стога симболично четворогодишње раздобље одређује својим пророчким карактеристикама, а не временом. Прво четворогодишње раздобље означава како је ислам освојио Никомидију, некадашњу источну римску престоницу, 1337. године, тридесет осам година након што је његов отац освојио ту област. Друго четири године означавају понижење политичких и верских владара источног Рима 1449. године, које је проузроковао ислам, а треће четири године означавају славно пројављивање Божје силе када је анђео који је обасјао земљу својом славом сишао 11. августа 1840. године.

Mileritska istorija prvog i drugog anđela usklađuje se sa istorijom trećeg anđela tokom zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade. To završno delo zapečaćenja jeste brisanje greha; ono je sjedinjenje božanstva sa čovečanstvom i odvija se usred rata koji donosi islam.

И отвори бездану јаму; и изиђе дим из јаме, као дим велике пећи; и помрчаше сунце и ваздух од дима јаминога. И из дима изиђоше скакавци на земљу; и даде им се власт, као што шкорпије земаљске имају власт. И би им заповеђено да не уде трави земаљској,

нити икаквом зеленилу, нити икаквом дрвету, него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. Откривење 9:2–4.

Савршено испуњење сваког пророчанства јесте у последњим данима, те овај одломак указује на запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Пророчанство о исламу у деветој глави Откривења пружа историјски кључ који, у историји што је достигла свој врхунац 11. августа 1840, када је ислам био обуздан, омогућава да се уједини најпотпунији приказ силе која утемељује визију. Од тог тренутка сведочанство девете главе Откривења протеже се у десету главу и у историју првог и другог анђела. Потом, у једанаестој глави, треће тешко долази изненада при недељном закону, када почиње гласан вапај трећег анђела. Девета глава је кључ ислама у устројавању успона и пада царстава изложених у Данилу и Откривењу. Десета и једанаеста глава указују на искуство сто четрдесет и четири хиљаде мудрих девојака. Девета глава указује на симбол који утемељује спољашњу визију, а десета и једанаеста глава указују на унутрашњу визију повезану са следовањем Јагњету у Светињу над светињама.

Десета глава Откривења отвара се Христом као силним анђелом који силази с отвореном књижицом. Тај догађај испунио се 11. августа 1840. године на завршетку пророчанства из Откривења девет, које означава три стотине деведесет и једну годину и петнаест дана. Откривење десет приказује даљу историју све док порука није постала горка у Јовановом стомаку 22. октобра 1844. године. Четири године од 1840. до 1844. почињу доласком првог анђела, а завршавају се доласком трећег анђела. Те четири године које су уследиле након испуњења 11. августа 1840. биле су предобличене четирима годинама од 27. јула 1449. до 1453, на почетку три стотине деведесет и једне године и петнаест дана. Оба та четворогодишња раздобља поравнавају се са четирима годинама опсаде Никомидије од 1333. до 1337. Симболички, источни Рим био је освојен од ислама три пута. Први пут било је то при опсади Никеје 1331, затим у четворогодишњој опсади Никомидије 1337, а потом при опсади Цариграда 1453.

Диоклецијан је правно поделио Рим на исток и запад 293. године, а Константин је пророчки поделио Рим на исток и запад 330. године. Године 395, по смрти цара Теодосија I, царство је формално и трајно подељено, пошто је он завештао исток и запад својој двојници синова. Католичка црква се поделила на исток и запад 1054. године у „великом расколу“. Подела је била постепена, као што је постепена била и пропаст која је уследила. Та подела остаје све до самога данашњег дана. У року од педесет година од тог датума, западна црква у Риму отпочела је отприлике двеста година крсташких ратова против ислама. Западни Рим је пао када је изгубио свог последњег цара 476. године. Источни Рим је пао 1453. године. Папски Рим је пао 1798. године. Пагански Рим се поделио на исток и запад 293, 330. и 395. године. Папски Рим се поделио на исток и запад 1054. године. Сестра Вајт указује на успон и пад царстава као на примарну референтну тачку у проучавању Божје Речи.

Царства која су из девете главе Откривења изведена на светлост историје јачају доказ да је Рим тај који утврђује визију. Пророчка веза између ислама и сто четрдесет и четири хиљаде доказ је да је вест поноћног поклича, која је била прасликована Христовим уласком у

Јерусалим на магарету, представљена временским пророчанством које је отпочело у време првог тешко, наставило се у другом делу пророчанства у другом тешко, и достигло своје испуњење у четворогодишњој историји у којој је милеритски покрет првог и другог анђела започео испуњењем управо тог пророчанства. Пророчанство је отпочело симболом „тридесет и осам и две године“ (1299. и 1301. године), означавајући успон ислама, а завршило се симболом „тридесет и осам и две године“ (1838. и 1840. године), означавајући успон милерита.

Године 1844, по завршетку четворогодишњег раздобља милерита, које је било предочено опсадом од 1333. до 1337. и од 1449. до опсаде 1453, пророчко време више није требало да се примењује. Подизање заставе сто четрдесет и четири хиљаде непосредно је повезано с пророчанством у којем је ислам подигнут.

Јудо, тебе ће хвалити браћа твоја; рука ће твоја бити за вратом непријатеља твојих; пред тобом ће се клањати синови оца твога. Јуда је лавић; с плена, сине мој, вратио си се. Савио се, легао као лав, и као стари лав; ко ће га пробудити? Жезло се неће одвојити од Јуде, нити законодавац између ногу његових, док не дође Силом; и њему ће се покоравати народи. Везујући ждребе своје за лозу, и магареће младунче своје за племениту лозу; у вину пере хаљине своје, и у крви грожђа одежде своје. Очи ће му бити црвене од вина, и зуби бели од млека. Постање 49:8–12.

Сто четрдесет и четири хиљаде савршено одражавају Христов карактер, а Христос је, између осталих симболичких представа, „изабрана лоза“. Исмаил је у Постању 16:12 означен као „дивљи“ човек.

И биће дивљи човек; рука његова биће против свакога човека, и рука свакога човека против њега; и живеће пред лицем све браће своје.

Реч преведена као „дивљи“ јесте дивљи арапски магарац. Христови представници у последњим данима јашу на поруци дивљег арапског магарца, магарца на коме је Христос ујахао у Јерусалим, магарца који је најзад проговорио након што га је Валам ударио трећи пут. Гласници који су објављивали поруку која је оснажила поруку првог анђела 1840. године нису увидели једно релевантно и важно пророчанство од сто педесет година у самој оној пророчкој историји у којој се налазила порука што је оснажила покрет. Нису увидели ни два четворогодишња раздобља у том истом временском пророчанству која су представљала историју од 1840. до 1844. Лав из племена Јудиног сада отвара светлост са „стarih стаза“ која никада раније није била виђена, и то је светлост која је у сагласности са оном светлошћу која се отвара још од 31. децембра 2023. Она отклања сваку сумњу у погледу тога да је ислам тај који удара Нешвил. Та светлост осветљава симбол Рима, те тако постаје омега-изјава у односу на алфа-спор 2024. године о разбојницима твога народа, а уједно је и омега-симбол расправе о том истом симболу у милеритској историји. Она показује да је ислам из временских пророчанстава Откривења девет спољашња порука током унутрашње историје времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Ову чињеницу поучавамо већ извесно време, али се она сада може показати на једној линији која почиње у Откривењу девет, а завршава се у Откривењу једанаест. Треће четворогодишње

раздобље повезано са временским пророчанством ислама, које се испунило од 1840. до 1844, приказује време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Великим земљотресом из Откривења једанаест сто четрдесет и четири хиљаде бивају подигнути као застава.

У Језекиљу тридесет и седам подизање Божјег народа као војске јесте двостепен процес који је био прасликован стварањем Адама. Најпре је Адам био саздан од праха, а затим је Христос удахнуо у њега дах живота. У Језекиљу прво пророчанство обликује мртва тела, али она су и даље мртва. Потом се на тела удувавају четири ветра, и она устају као силна војска. Бројеви тридесет и осам и четрдесет представљају та два корака.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.

После тога беше празник јудејски, и Исус узиђе у Јерусалим. А у Јерусалиму, код овчијих врата, има бања, која се јеврејски зове Витезда, и има пет тремова. У њима лежаше велико мноштво болесних, слепих, хромих, сухих, који чекаху да се вода заталаса. Јер анђео Господњи силажаше у одређено време у бању и узбуркаваше воду; и који би први ушао по узбуркавању воде, оздрављао би, ма од какве болести боловао. А онде беше један човек који је боловао тридесет и осам година. Кад га Исус виде где лежи, и дозна да је већ дуго у том стању, рече му: Хоћеш ли да оздравиш? Болесник му одговори: Господе, немам човека да ме спусти у бању кад се вода узбурка; а док ја дођем, други сиђе пре мене. Исус му рече: Устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек, и узе одар свој, и хођаше; а тај дан беше субота. Јован 5:1–9.

Сада устаните, рекох, и пређите преко потока Зареда. И пређосмо преко потока Зареда. А време које прођосмо од Кадис-Варније док не пређосмо преко потока Зареда беше тридесет и осам година, док свај нараштај ратника не ишчезе испосред логора, као што им се Господ беше заклео. Поновљени закони 2:13, 14.